

CHCEMY BYĆ wolni

Bydgoszcz 10.8.1981 r.

Nr. 5

UCHWAŁA

W dniu 9.7.1981 r., na wniosek prokuratury oraz decyzją Sądu Najwyższego, aresztowano ponownie trzech działaczy Konfederacji Polski Niepodległej. Jest to oczywisty akt złamania 4-go punktu Porozumienia Gdańskiego oraz świadome prowokowanie napięć społecznych - tworzenie niebezpiecznego konfliktu między społeczeństwem a władzą. Zdając sobie sprawę, że zachowanie podstawowych zasad demokracji i praworządności jest jedną z gwarancji istnienia naszego Związku, żądamy:

1. Bezwzględne przestrzegania porozumień społecznych z sierpnia 1980 r., Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych, Międzynarodowego Paktu Praw Gospodarczych, Społecznych i Kulturalnych - gwarantujących obywatelom - wolność, narodowi - suwerenność, a państwu - niepodległość.
2. Dokonania nowelizacji systemu prawa obowiązującego w PRL w oparciu o wymienione w punkcie 1 Międzynarodowe Pakty oraz o społeczne porozumienie sierpniowe.
3. Natychmiastowego uchylenia aresztu tymczasowego i anulowania aktu oskarżenia wobec członków kierownictwa KPN: Leszka Moczulskiego, Romualda Szeremietiewa, Tadeusza Stańskiego, Tadeusza Jandziszaka.
4. Natychmiastowego umorzenia śledztwa wobec: studentów KUL-u Piotra Szczudłowskiego i Piotra Opozdy, redaktora "Wolnego Związkowca" - Jacka Cieślkiego oraz Piotra Kruczyńskiego z Bydgoszczy.
5. Natychmiastowego uwolnienia ze względu humanitarnych braci Jerzego i Ryszarda Kowalczyków - skazanych na 25 lat więzienia.
6. Natychmiastowego umorzenia śledztwa wobec Krzysztofa Bzdyla, Zygmunta Goławskiego, Jerzego Sychuta, Wojciecha Ziemińskiego - działaczy opozycji demokratycznej.
7. Pociągnięcia do odpowiedzialności karnej sprawców tragicznych wydarzeń w czerwcu 1956 r., w grudniu 1970 r. i w czerwcu 1976 r.
8. Przeprowadzenia weryfikacji wszystkich procesów politycznych - od 1944 do chwili obecnej, zrehabilitowania niewinnie skazanych, wypłacenia odszkodowań ofiarom lub ich rodzinom oraz pociągnięcia do odpowiedzialności karnej pracowników wymiaru sprawiedliwości biorących udział w sfingowanych procesach i ich mocodawców politycznych.
9. Reaktywowania stowarzyszenia pomocy dla więzionych "Patronat" - co oznacza oddanie systemu więziennictwa w PRL pod kontrolę społeczną.
10. Ogłoszenia szerokiej amnestii oraz przywrócenie równości wobec prawa i praworządności.
11. Zniesienia kary śmierci.

Podstawowym warunkiem spokojnego życia i wydajnej pracy jest pełne poczucie sprawiedliwości, bezpieczeństwa i ładu społecznego - dlatego też uważamy, że najważniejszą sprawą w chwili obecnej jest uwolnienie więźniów politycznych. Oświadczamy, że w przypadku braku pozytywnych działań ze strony rządowej w zakresie realizacji naszych postulatów, podejmujemy zdecydowane akcje protestacyjne w obronie działaczy KPN, praworządności i

demokracji w naszej Ojczyźnie.

Termin podjęcia działań protestacyjnych w regionie ustalono na 17.08.81 r. Ustalono, że harmonogram akcji protestacyjnych opracuje Komitet Obrony Więzionych za Przekonania wspólnie z Prezydium Zarządu Regionu. Zostanie on przedstawiony do zatwierdzenia przez Zarząd Regionu.

Bydgoszcz, dnia 1.08.1981 r.

Walne Zebranie Delegatów
NSZZ "Solidarność"
Regionu Bydgoskiego

Czyżby zapomniano?

Odnoszę wrażenie, że ostatnio władza zapomniała o braciach Kowalczykach. Może się mylę, ale jak inaczej wytłumaczyć fakt, że od dnia 7 lipca /posiedzenie Rady Państwa, na którym miano rozpatrzyć sprawę aktu łaski dla braci Kowalczyków/ do dzisiaj panuje niczym nie zmącona cisza. Sprawa braci Kowalczyków stała się w środkach masowego przekazu tematem "tabu". Jest to jeszcze jeden dowód na to, że jeżeli przestaje się na władze wywierać nacisk, to przestaje się ona daną sprawą interesować.

Czyżby było to celowe działanie? Komu zależy na eskalacji napięcia społecznego?

20 lipca w Warszawie odbyło się spotkanie przedstawicieli Regionalnych, Zakładowych i Uczelnianych Komitetów Obrony Więzionych za Przekonania z całej Polski. Na spotkaniu tym zapadła decyzja o zorganizowaniu marszu protestacyjnego do Warszawy w dniach 17-22.08.1981 r. Marsz ten odbędzie się pod głównym hasłem: "Uwolnić więźniów politycznych!"

Regionalny Komitet Obrony Więzionych za Przekonania w Bydgoszczy przypomina, że domagamy się nie tylko uwolnienia więzionych przywódców KPN-u, ale również aktu łaski dla braci Kowalczyków, którzy siedzą już 10 lat w więzieniu za czyn, który wyrządził tylko i wyłącznie szkody materialne. Czy za zniszczenie auli mają siedzieć jeszcze 15 lat?!

Przecież czołowy komunista Marian Buczek w 1920 r. w czasie wojny polsko-sowieckiej wysadził w powietrze jedną z czterech prochowni. Pomimo stanu wojennego, kiedy panuje zastrzeżenie kar, został skazany na siedem lat więzienia, a wyszedł na wolność po trzech latach!

Socjalizm jest z definicji bardziej humanitarnym ustrojem niż sanacja. Cóż więc stoi na przeszkodzie w uwolnieniu braci Kowalczyków?

Czyżby władza ludowa zapomniała o nich?

Zapominanie jest objawem sklerozy, a przecież mamy ostatnio władzę odnowioną. Czyżby obciążenie dziedziczne?

Sławomir Wittkowicz

W dniu 29 lipca na zebraniu Regionalnego Komitetu Obrony Więzionych za Przekonania w Bydgoszczy uchwalono /nareszcie/ regulamin. Tekst drukujemy poniżej.

R E G U L A M I N

Regionalnego Komitetu Obrony Więzionych za Przekonania w Bydgoszczy

§ 1.

Regionalny Komitet Obrony Więzionych za Przekonania /zwany dalej Komitetem/ powstał w wyniku uchwały KKP NSZZ "Solidarność" z dnia 10 grudnia 1980 r. Komitet działa przy NSZZ "Solidarność" regionu bydgoskiego, zgodnie z obowiązującym w PRL systemem prawnym. Siedzibą Komitetu jest siedziba Zarządu Regionu NSZZ "Solidarność" tj. Bydgoszcz ul. Marchlewskiego 5.

§ 2.

Celem Komitetu jest obrona swobody posiadania i rozpowszechniania przekonań zgodnie z Konstytucją PRL, ratyfikowaną przez Polskę Międzynarodowym Paktem Praw Obywatelskich i Politycznych oraz pkt.4 Porozumienia Gdańskiego.

§ 3.

Komitet realizuje swoje cele w szczególności przez:

1. listy protestacyjne i apele do Władz Państwowych,
2. środki informujące społeczeństwo o działaniu Władz zmierzającym do ograniczenia swobody posiadania i rozpowszechniania przekonań - jak ulotki, plakaty, transparenty itp.
3. wydawanie i rozpowszechnianie biuletynu informacyjnego pt. "Chcemy być wolni",
4. pochody protestacyjne, wiece, prelekcje propagandowe.

§ 4.

Komitet będzie dążył do nowelizacji kodeksów karnych, w tym zniesienia kary śmierci i zapewnienia prawa do obrony w postępowaniu przygotowawczym.

§ 5.

Komitet nie przyjmuje za własne poglądów osób represjonowanych, w obronie których występuje. Nie propaguje żadnej ideologii ani nie popiera żadnej partii politycznej.

§ 6.

Do Komitetu może należeć każda osoba, która:

1. nie była karana za przestępstwa kryminalne,
2. nie należy do żadnej represjonowanej organizacji politycznej, bronionej przez Komitet,
3. cieszy się zaufaniem w swoim środowisku pracy lub zamieszkania i uzyska właściwą rekomendację.

§ 7.

Członek Komitetu ma prawo:

1. brać udział w akcjach organizowanych przez Komitet,
2. być na bieżąco informowanym o decyzjach i innych działaniach Komitetu,
3. uczestniczyć w zebraniach Komitetu,
4. wybierać i być wybieranym do władz Komitetu,
5. występować z wnioskami co do sposobu działalności Komitetu.

§ 8.

Członek Komitetu jest zobowiązany:

1. przestrzegać postanowień regulaminu i uchwał Komitetu oraz regularnie płacić składki członkowskie,
2. solidarnie uczestniczyć w akcjach podejmowanych przez Komitet,
3. składać sprawozdanie z przebiegu akcji, w której brał udział lub usprawiedliwić nie wzięcie w niej udziału - na zebraniu Komitetu,
4. brać udział w zebraniach Komitetu,
5. usprawiedliwiać nieobecność na zebraniach przed Prezydium Komitetu.

§ 9.

Członkostwo Komitetu nabywa się z chwilą przyjęcia uchwałą Prezydium Komitetu. Od uchwały Prezydium odmawiającej przyjęcia służy zainteresowanemu prawo odwołania do zebrania Komitetu.

§ 10.

1. Członkostwo Komitetu ustaje wraz z jego wypowiedzeniem,
2. Członka, który nie wykonuje obowiązków członkowskich lub postępuje w sposób nie liczący z godnością członka Komitetu, prezydium Komitetu może ukarać udzieleniem upomnienia, a w przypadkach szczególnie rażących lub powtarzających się - wykluczyć z Komitetu.
3. Członek, który swoją działalnością sprzeniewierzy się celom Komitetu lub przeciwdziała tym celom będzie z Komitetu wykluczony.

§ 11.

Władzami Komitetu są:

1. zebranie ogólne członków Komitetu /zebranie Komitetu/,
2. prezydium Komitetu,
3. Komisja Rewizyjna.

Kadencja władz Komitetu trwa 1 rok. Wybory i odwołanie odbywają się wg zasad obowiązujących w NSZZ "Solidarność".

§ 12.

1. Do kompetencji zebrania Komitetu należy:
a/ uchwalanie regulaminu i jego zmian,

- b/ ustalanie działalności Komitetu,
 - c/ ustalanie wysokości składek członkowskich,
 - d/ wybór i odwołanie władz Komitetu,
 - e/ sprawowanie kontroli nad pracą prezydium.
2. Zebranie zbiera się co najmniej raz na dwa tygodnie.
Dla ważności uchwał Komitetu niezbędna jest obecność co najmniej połowy członków. Komitet podejmuje uchwały zwykłą większością oddanych głosów.

§ 13.

1. Do zakresu działania prezydium Komitetu należy:
- a/ reprezentowanie Komitetu,
 - b/ kierowanie bieżącą działalnością Komitetu.
2. W skład prezydium wchodzi: przewodniczący Komitetu, 2 wiceprzewodniczących, sekretarz i skarbnik.

§ 14.

Komisja Rewizyjna składa się z 3 osób.
Komisja Rewizyjna nadzoruje i kontroluje działalność finansową Komitetu.

§ 15.

W wyjątkowych, uzasadnionych przypadkach przewodniczący Komitetu może podjąć lub zawiesić akcję bez uchwały Komitetu. Po tej decyzji przewodniczący w jak najszybszym terminie zwołuje prezydium.

§ 16.

Zespół redakcyjny biuletynu informacyjnego "Chcemy być wolni" jest powoływany przez zebranie Komitetu. Przewodniczącym zespołu redakcyjnego jest przewodniczący Komitetu.

§ 17.

Składki członkowskie przeznaczone są na działalność Komitetu.

§ 18.

Wymaganie rekomendacji /§ 6 ust. 4 regulaminu/ ma zastosowanie do ubiegających się o członkostwo Komitetu poczynając od 1 sierpnia 1981 r.

§ 19.

W sprawach nie objętych postanowieniami regulaminu lub spornych decyzje podejmuje zebranie Komitetu.

§ 20.

Regulamin został uchwalony przez zebranie Komitetu w dniu 29 lipca 1981 r. i obowiązuje od daty uchwalenia.

"Nowy" partner

Po zatwierdzeniu przez zebranie powyższego regulaminu, pewna grupa działaczy wystąpiła z Regionalnego Komitetu Obrony Więzionych za Przekonania i w dniu dzisiejszym tj. 10 sierpnia założyła Bydgoski Komitet Obrony Więźniów Politycznych.

Wynika z tego, że naszemu Komitetowi przybył nowy partner w walce o wolność przekonań.

Z zainteresowaniem będziemy śledzili jego działalność.

/IW - S.W./

CZYTELNIKU

Kontynuujemy rozpoczęty w poprzednim numerze druk materiałów programowych Konfederacji Polski Niepodległej. Wnioski z ich lektury pozostawiamy Tobie.

REDAKCJA

4

PLATFORMA WYBORCZA KONFEDERACJI POLSKI NIEPODLEGŁEJ

1. Cel nadrzędny: niepodległość państwa i narodu

Deklaracja Ideowa KPN określa jasno cel nadrzędny, jaki przyświeca Konfederacji Polski Niepodległej: odzyskanie niepodległości państwowej i narodowej przez Polskę i utworzenie na miejsce PRL suwerennej Trzeciej Rzeczypospolitej - prawnej i moralnej kontynuatorki Pierwszej /istniejącej do 1795/ i Drugiej /powstałej w 1918/. Będzie to państwo demokratyczne, sprawiedliwe, stanowiące wspólną własność wszystkich obywateli. Cel ten można osiągnąć tylko drogą usunięcia dominacji radzieckiej nad Polską i uzurpatorskiej dyktatury PZPR. PRL jest bowiem formą radzieckiego władztwa nad Polską, zaś PZPR jest głównym instrumentem radzieckiej dominacji.

Droga do odzyskania niepodległości jest długa i trudna. Postawiony cel będzie można osiągnąć tylko w warunkach stopniowego angażowania się społeczeństwa polskiego w działania na rzecz niepodległości, i skupiania najbardziej aktywnych środowisk w Konfederacji Polski Niepodległej - oraz prowadzenia realistycznej polityki, uwzględniającej warunki czasu, wykorzystującej wszystkie pojawiające się szanse, unikającej niewykalkulowanego ryzyka i odważnie eskalującej działania.

Sposoby i warunki naszych działań określa rzeczywistość historyczna, w której przyszło nam funkcjonować. KPN nie uznaje PRL za suwerenną polską państwowość i odmawia jej mandatu moralnego, prawnego i społecznego - lecz dostrzega w PRL ważny element istniejącej rzeczywistości polskiej. Tocząc polityczną walkę z rządzącym aparatem PZPR uważamy za konieczne i usprawiedliwione wykorzystywać wszelkie godziwe możliwości, zwłaszcza prawne, jakie istnieją w PRL. Z takich założeń wynika nasza decyzja wzięcia udziału w wyborach do Sejmu PRL.

2. Nasz udział w wyborach

Wybory do Sejmu i rad narodowych PRL odbędą się w oparciu o niedemokratyczną ordynację wyborczą, sprzeczną nawet z obowiązującymi w PRL normami Konstytucji PRL oraz Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych. Przeprowadzone zostaną tak, aby wyborcy mogli głosować jedynie na kandydatów Frontu Jedności Narodu, ustalonych bezpośrednio przez PZPR. Kierownictwu PZPR wybory są potrzebne dla stworzenia propagandowej fasady. Pragnie ono zdyskontować masowy udział w głosowaniu /wynikły z bierności społeczeństwa i braku jego poczucia siły/ jako rzekome poparcie narodu polskiego dla FJN i stojącej za nim PZPR.

Świadoma tego wszystkiego Konfederacja Polski Niepodległej postanowiła jednak wystąpić w wyborach do Sejmu PRL - przeciwko systemowi i linii politycznej PZPR. Ponieważ komunistyczne władze nie dopuszczą do prawdziwych, wolnych wyborów, KPN symbolicznie zgłasza tylko kilku kandydatów. Reprezentować oni będą przedstawiony niżej program wyborczy KPN, zawierający ograniczone cele, możliwe do realizacji w warunkach PRL, a przybliżające Polskę do celu sasadniczego, jakim jest utworzenie niepodległej Rzeczypospolitej.

Zdajemy sobie sprawę, że zgłoszeni przez KPN kandydaci na posłów najpewniej nie zostaną umieszczeni na listach wyborczych, że spotkają ich represje, może zostaną uwięzieni. W odwet za zgłoszenie kandydatów i programu wyborczego KPN przeciwko kandydatom i programowi wyborczemu FJN - dojdzie do kolejnej fali represji wobec Konfederacji Polski Niepodległej. Jesteśmy na to przygotowani i nie boimy się takiego rozwoju wydarzeń.

Zgłoszenie programu i kandydatów KPN do wyborów jest jednak niezbędne przynajmniej z dwu przyczyn. Zada oczywisty kłam głoszonej od lat tezie PZPR, że jest ona jedyną partią, która może rządzić w Polsce, że stworzyła rzekomo odpowiadający Polakom program. Po drugie - niedopuszczenie przez władze PRL do rzeczywistego wyboru przez społeczeństwo między kandydatami i programem KPN a kandydatami i programem FJN, a także represje przeciwko KPN udowodnią całemu społeczeństwu i światowej opinii publicznej, że totalitarna PZPR rozstrzygnęła wyniki głosowania arbitralnie, wcześniej niż wyborcy udadzą się do urn. W tych warunkach udział w głosowaniu stanie się bezprzedmiotowy, a także szkodliwy społecznie. Jasne stałe się też, dlaczego komunistyczne wła-

dze nie pozwalają społeczeństwu wybierać między KPN a FJN /PZPR/: kierownictwo PZPR doskonale zdaje sobie sprawę z tego, że wolne wybory wygralaby Konfederacja Polski Niepodległej.

3. Program wyborczy Konfederacji Polski Niepodległej

Program wyborczy KPN zawiera cele ograniczone, możliwe do realizacji w warunkach ustrojowych, politycznych i międzynarodowych PRL. Osiągnięcie tych celów będzie jednak wyraźnym postępem, ułatwi przyszłe działania i przybliży Polskę do celu zasadniczego - utworzenia niepodległej Rzeczypospolitej, na miejsce satelickiej PRL.

I. Ustrój państwowy

1. Głównym zadaniem nowo wybranego Sejmu powinno być pilne opracowanie i uchwalenie Tymczasowej Konstytucji, normującej najważniejsze kwestie funkcjonowania państwa w okresie przejściowym. W oparciu o postanowienia Tymczasowej Konstytucji należy dokonać reorganizacji aparatu władzy oraz przeprowadzić wolne i nieskrępowane wybory do Sejmu Ustawodawczego, który opracuje i uchwali stałą już Konstytucję Rzeczypospolitej Polskiej /RP/.

2. Tymczasowa Konstytucja nie może zawierać postanowień:

- ograniczających w czymkolwiek suwerenność państwa i swobodę jego działań wewnętrznych i międzynarodowych;
- przyznających uprawnienia państwowe lub uprawnienia nadzoru nad działalnością władz państwowych i administracyjnych - partii politycznej /np. PZPR/ czy formacji pozornie ponadpartyjnej /np. FJN/;
- ograniczających prawa obywateli lub prawa powoływanych przez obywateli związków, partii i stowarzyszeń ze względu na wyrażane przez nich przekonania światopoglądowe, moralne, religijne, polityczne, społeczne, naukowe, kulturalne i inne, bądź też dyskryminujące obywateli z racji ich pochodzenia, wyznania, narodowości, przekonań, wykształcenia czy przynależności społecznej.

3. Ponieważ wiara katolicka jest wyznaniem przytłaczającej większości Polaków, a Kościół Katolicki od tysiąca lat związany jest nierozdzielnie z Polską - Tymczasowa Konstytucja powinna wyrażać stan powszechnego szacunku dla Kościoła Katolickiego, uznanie narodowej i moralnej roli jaką spełnia, oraz potwierdzać jego publiczno-prawny charakter. Powyższe nie pozostaje w sprzeczności z wymagającą konstytucyjnego potwierdzenia zasadą wolności sumienia i wyznania oraz równych praw dla wszystkich - niezależnie od wyznania czy też jego braku.

4. Integralną częścią Tymczasowej Konstytucji powinno być potwierdzenie wszystkich praw człowieka i obywatela, tak jak je ujmują Międzynarodowe Pakty Praw Człowieka. W oparciu o Tymczasową Konstytucję, Sejm powinien opracować i uchwalić ustawy regulujące szczegółowe przestrzeganie każdego z praw człowieka i obywatela. W pierwszej kolejności należy wydać ustawy normujące i gwarantujące korzystanie z następujących praw obywatelskich:

- a/ wolności wyznania, wolności przekonań, wolności badań naukowych, twórczości literackiej i artystycznej,
- b/ wolności słowa oraz nieskrępowanego działania systemu wolnej prasy i wszystkich środków masowego przekazu, wraz z zapewnieniem możliwości korzystania ze środków technicznych, potrzebnych do realizacji wolności słowa,
- c/ wolności powoływania przez obywateli związków, partii, stowarzyszeń i innych zrzeszeń o charakterze światopoglądowym, politycznym, społeczno-kulturalnym i innych, oraz warunki ich nieskrępowanego funkcjonowania,
- d/ równości wobec prawa wszystkich partii i stronnictw politycznych,
- e/ wolne wybory - zapewniające równe prawa wszystkich partii i grup obywateli w zgłaszaniu programów i kandydatów, popularyzowaniu ich oraz kontroli aktu głosowania i obliczania głosów.

5. Wychowanie młodego pokolenia, rozwój oświaty i nauki, twórczość literacka i artystyczna, rozwój i upowszechnianie kultury, wymiana myśli między Polakami i między Polską a całym światem nie mogą być poddane jakimkolwiek restrykcjom, a w szczególności nie mogą być normowane wymogami jednej ideologii, programu politycznego czy teorii społecznej.

6. Należy przywrócić powszechny szacunek polskim siłom zbrojnym. Żołnierz polski w tradycji narodowej stał się uosobieniem najwyższej ofiarności w walce o niepodległy byt. Dlatego Wojsko Polskie i dziś nie może być używane przeciwko obywatelowi i Ojczyźnie, nie może służyć celom jakiegokolwiek partii politycznej, ani ulegać presji politycznej, nie może być podporządkowane dowódcom obywatelom niepolskim ani pozapolskim ośrodkom dyspozycji. Miłość Ojczyzny, honor i wierność wartościom narodowym, ofiarność i gotowość do poświęceń w obronie Polski, niezależność i dziedziczenie całej tradycji wojskowej Polaków - powinna cechować całe siły zbrojne.

7. Należy wydobyć kraj z narastającego chaosu i zaprowadzić w całej pełni porządek moralny, porządek społeczny oraz porządek w funkcjonowaniu państwa, administracji oraz gospodarki.

II. Polityka zagraniczna

1. Polityka zagraniczna Polski ma wynikać z zasad moralności i sprawiedliwości międzynarodowej, dążenia do zachowania pokoju i popierania prawa każdego narodu do nieskrępowanego przez innych rozwoju, oraz musi realizować polski interes narodowy.

2. Przynależność Polski do ugrupowań międzynarodowych oraz umowy międzynarodowe muszą być zgodne z interesem Polski i nie mogą przedkładać nad niego interesu innych państw lub ugrupowań międzynarodowych. W wykonaniu tej zasady konieczne jest m.in.:

- zbadanie wszystkich umów między Polską a ZSRR i doprowadzenie ich do stanu zgodnego z wyżej podaną zasadą;
- wyjaśnienie zasad przynależności Polski do Paktu Warszawskiego i Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej. Warunkiem dalszej przynależności Polski do Paktu Warszawskiego musi być rygorystyczne przestrzeganie zasady, że państwa-strony tego układu zobowiązane są do udzielenia sobie pomocy militarnej wyłącznie w Europie, wyłącznie na niewątpliwy wniosek legalnego rządu kraju napadniętego przez inne państwo i wyłącznie w warunkach niesprowokowanej agresji, przy czym ocena czy jest to rzeczywiście niesprowokowana agresja zależy wyłącznie od rządu polskiego. Próba podjęcia działań sprzecznych z tymi zasadami, a w szczególności podjęcie przez państwo czy państwa Paktu Warszawskiego działań agresywnych, takich jak interwencja w Czechosłowacji w 1968 roku - automatycznie spowodują wystąpienie Polski z tego układu. Warunkiem dalszej przynależności Polski do RWPG jest odrzucenie zasady nadrzędności interesu tzw. wspólnoty socjalistycznej nad interesami narodowymi poszczególnych państw członkowskich, zaprzestanie formowania ponadnarodowego ośrodka dyspozycji gospodarczo-politycznych, a podejmowanie działań zgodnych z narodowymi interesami państw, wynegocjowanych w warunkach całkowitej niezależności i równości.

3. Polityka zagraniczna Polski powinna prowadzić do:

- tworzenia warunków międzynarodowych zapewniających Polsce należyty rozwój i bezpieczeństwo;
- poszanowania pokoju światowego, bezpieczeństwa i sprawiedliwości międzynarodowej, likwidacji podziału świata na bloki i strefy wpływów. Podstawowym warunkiem zachowania pokoju i bezpieczeństwa w Europie jest uzgodnione i kontrolowane wycofanie wszystkich obcych wojsk na własne terytoria;
- zachowania - na zasadach wzajemności - przyjaźnielskich i dobrosąsiedzkich stosunków z wszystkimi narodami i państwami sąsiadującymi z Polską, a także z wszystkimi pozostałymi państwami i narodami;
- spełniania dobrych usług w stosunkach między przeciwstawnymi blokami i wielkimi mocarstwami. Układy sojusznicze z ZSRR i udział Polski w Pakcie Warszawskim i RWPG nie powinny stać na przeszkodzie w rozwoju przyjaznych i obustronnie korzystnych stosunków z innymi wielkimi mocarstwami, zwłaszcza Stanami Zjednoczonymi, Wielką Brytanią, Chińską Republiką Ludową i Japonią, oraz z państwami innych ugrupowań, zwłaszcza NATO;

- powstrzymania lub cofnięcia wszelkich aktów agresji i interwencji wobec innych państw, również wówczas, gdy aktów tych dopuściły się państwa związane układami sojuszniczymi z Polską. W szczególności polityka Polski winna dążyć do cofnięcia interwencji wietnamskiej w Kambodży i interwencji radzieckiej w Afganistanie - co mogłoby nastąpić w wyniku porozumień międzynarodowych zawartych tak, aby nie naruszyć niczyjego prestiżu i niczych usprawiedliwionych interesów oraz zapewnić narodom pełne prawo do samostanowienia o swoim losie i należytą pomoc międzynarodową do odbudowy. Konieczne jest również doprowadzenie do wycofania wszystkich obcych wojsk, które na cudzym terytorium znalazły się w wyniku interwencji, niezależnie od tego, jak dawno ta interwencja nastąpiła;
- powszechnego uznania prawa Niemców do zjednoczenia i życia w jednym państwie. Realia międzynarodowe powodują, że zjednoczenie Niemiec może nastąpić w wieloetapowym procesie, który będzie częścią ogólnego procesu likwidacji podziałów i zjednoczenia całej Europy Ojczyzn - niepodległych i odrębnych. Zjednoczone Niemcy powinny przyjąć na siebie ograniczenia militarne oraz uznać nienaruszalność istniejących granic, w tym granicy na Odrze i Nysie. Należy dążyć do trwałego pojednania polsko-niemieckiego w duchu listu Episkopatu Polskiego do Episkopatu Niemieckiego w tysiąclecie Chrztu Polski;
- Zagodzenia konfliktów międzynarodowych, jeśli mogą naruszyć pokój europejski i światowy. W szczególności, postępując z równym zrozumieniem i życzliwością dla obu stron tragicznego konfliktu na Bliskim Wschodzie - Polska powinna oddziaływać na takie jego rozwiązanie pokojowe, które gwarantować będzie bezpieczne istnienie narodu i państwa Izrael na obszarze, który ożywił wysiłkiem kilku pokoleń, poszanowanie praw, interesów i bezpieczeństwa wszystkich narodów i państw arabskich oraz uznanie prawa do ojczyzny dla wszystkich ludzi, którzy na tym terytorium urodzili się albo żyją obecnie. Istnienie państwa Izrael nie może być wykorzystywane przeciwko tym Żydom, którzy zgodnie z prawami człowieka dobrowolnie wybrali, bądź też chcą wybrać, miejsce zamieszkania na terenie jakiegokolwiek innego kraju.

III. Polityka wewnętrzna; sprawy oświaty i kultury.

1. Należy w pełni przywrócić praworządność. Działalność władz i organów administracji państwowej, terenowej, samorządowej i gospodarczej może odbywać się wyłącznie w granicach wyraźnie określonych przez ustawy i podlegać kontroli prawnej i społecznej. Stosowanie przepisów niezgodnych z postanowieniami ustaw, ograniczających je bądź wydanych bez ustawowego umocowania czy też niezgodnie z ich duchem i intencją ustawodawcy - powinno być natychmiast i przykładnie karane.
2. Słuszność każdego przypadku pozbawienia lub ograniczenia wolności obywatela bez wyroku sądowego - powinna być zbadana przez sąd w jawnym postępowaniu procesowym.
3. Obywatel powinien mieć możliwość zaskarżenia przed sądem każdej decyzji i działania władz i organów administracji, jeśli naruszają jego uzasadniony interes.
4. W całej rozciągłości powinna być stosowana zasada, że obywatelowi wolno jest czynić wszystko, czego w sposób wyraźny nie zabrania ustawa.
5. Natychmiast należy zlikwidować wszelkie relikty okresu stalinowskiego takie jak Służba Bezpieczeństwa - bezpośredni kontynuator UB, urzędy kontroli prasy, publikacji i widowisk oraz radiostacje zagłuszające. Powinny zostać unieważnione wszystkie przepisy administracyjne i zabronione praktyki ograniczające wolność i swobodę poruszania się i swobodnego wyboru miejsca zamieszkania przez obywateli, w tym również wyjazdów za granicę - czasowo i na stałe.
7. Należy zreformować system oświatowy w taki sposób, aby nauka w obowiązkowej szkole powszechnej trwała przez lat dwanaście, z czego przez lat dziewięć w szkole podstawowej ogólnokształcącej, a przez następne lat trzy w szkole średniej ogólnokształcącej lub zawodowej. O nauce w szkole średniej ogólnokształcącej lub zawodowej powinny decydować wyłącznie aspiracje, zainteresowania i zdolności ucznia. Zadaniem szkoły powszechnej ma być przede wszystkim rozwijanie osobowości ucznia.

8. Uczniowie szkół powszechnych mogą pobierać lekcje religii za zgodą swych rodziców. Od decyzji większości rodziców zależy, czy nauka religii powinna odbywać się w szkole w ramach normalnych zajęć, czy też poza szkołą.

9. Wszystkim chętnym maturzystom należy umożliwić pobieranie nauki w szkołach wyższych. Wymaga to reformy szkolnictwa wyższego.

10. Należy zlikwidować faktyczny państwowy monopol wydawniczy oraz monopol posiadania zakładów poligraficznych. Trzeba podjąć natychmiastowe kroki zmierzające do szybkiego - przynajmniej dostatecznego - wzrostu ilości wydawanych książek i ich nakładów.

11. Konieczna jest całkowita reforma systemu produkcji filmów, działalności teatrów oraz innych zespołowych form twórczości, aby uniezależnić je pod względem ideowym i artystycznym od władz państwowych i przekazać dyspozycje nad nimi samym twórcom.

IV. Polityka gospodarcza i społeczna

1. Nadzrędnym celem gospodarki narodowej jest zaspokajanie rosnących potrzeb obywatela i całego społeczeństwa. Celowi temu podporządkowane być muszą wszelkie działania ekonomiczne, inwestycje, handel zagraniczny itp. Zaspokajanie potrzeb narodu nie jest ekwiwalentem za dobrą pracę obywateli, lecz racją bytu prowadzenia gospodarstwa narodowego.

2. Należy zrationalizować nacjonalizację przemysłu i innych dziedzin gospodarki, ograniczając ją do wielkich, kluczowych zakładów pracy. W przemyśle drobnym, budownictwie, handlu i usługach trzeba umożliwić tworzenie zakładów będących własnością poszczególnych obywateli, bądź powołanych przez nich spółek.

3. Konieczne jest zniesienie centralnego planowania dyrektywnego oraz rozwiązanie większości ministerstw gospodarczych i Komisji Planowania. Rząd zrezygnuje ze szczegółowego kierowania procesami gospodarczymi, ograniczając się do stosowania interwencjonizmu gospodarczego w postaci pieniądza, kredytów, podatków, ceł i polityki cenowej. Długookresowe kierunki rozwoju wytaczać będzie Rada Rozwoju Gospodarstwa Narodowego. Przedsiębiorstwa państwowe - poza zakładami użyteczności publicznej takimi jak koleje czy łączność - zostaną uwolnione od ciężaru ingerencji planu centralnego i otrzymają samodzielność działania. Powołane w tych przedsiębiorstwach samorządy pracownicze powoli przejmą rolę uspołecznionego właściciela. Przedsiębiorstwa prowadzić będą działalność gospodarczą na własny rachunek i ryzyko, co zmusi je do zwiększenia wydajności i efektywności. Państwo popierać będzie konkurencję między przedsiębiorstwami tak, aby przyniosło to jak największą korzyść społeczeństwu.

4. Należy przywrócić właściwą rolę rynkowi towarów i usług - jako obiektywnemu mechanizmowi dostosowania struktury produkcji i podaży do struktury popytu, a także przywrócić pieniądzu rolę powszechnego ekwiwalentu towarów i usług.

5. Konieczna jest reorganizacja systemu bankowego. Należy przywrócić Bank Polski jako bank emisyjny, zapewniając mu pewną niezależność od rządu. Pod kierunkiem Banku Polskiego trzeba możliwie szybko doprowadzić do wymierności złotego. Powołany zostanie rynek kapitałowy w celu finansowania rozwoju przedsiębiorstw. System podatkowy oparty będzie na podatkach dochodowym i majątkowym, przy zniesieniu w zasadzie podatku obrotowego oraz pozabawieniu polityki podatkowej charakteru narzędzia walki klasowej.

6. Należy znieść państwowy monopol handlu zagranicznego. Konieczne jest pilne zlikwidowanie obecnego deficytu handlowego i dokonania konwersji długów zagranicznych, przy czym trzeba odmówić spłaty długów udzielonych wyraźnie w złej wierze - dla podtrzymania władzy komunistów nad Polską. Wymiana handlowa powinna być bardziej zróżnicowana ekonomicznie, a w szczególności należy podjąć starania o zbliżenie się handlowe do Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej.

7. Produkcja rolna powinna być oparta na nowoczesnym, indywidualnym rolnictwie rodzinnym, przy zapewnieniu mu najlepszych bieżących i perspektywicznych możliwości rozwoju. W szczególności należy zmniejszyć obciążenia finansowe wsi, zapewnić dostateczne kredyty i zaopatrzenie materiałowo-techniczne, popierać sensowne scalanie gruntów i powiększanie obszaru gospodarstw, a przez racjonalne ceny na produkty rolne i środki produkcji dla rolnictwa zapewnić rentowność gospodarki i jej należytą rangę. Deficytowe państwowe gospodarstwa rolne będą rozwiązane, a ziemia przekazana prawdziwym rolnikom. Poparcie dla indywidualnych gospodarstw powinno być rozszerzone także na autentyczne spółdzielnie produkcyjne oraz samorządne, spółdzielcze formy zaopatrzenia i zbytu. Konieczne jest szybkie podniesienie cywilizacyjnych warunków życia na wsi.

8. Konieczne jest zahamowanie inflacji pieniądza i przywrócenie równowagi rynkowej. Trzeba dokonać kompleksowej reformy płac i cen. Płace realne powinny wzrosnąć w odczuwalnym stopniu, przy czym w pierwszym okresie należy doprowadzić do wzrostu zarobków wszystkich zatrudnionych, a w drugim okresie do dalszego podniesienia płac w ważnych służbach społecznych /nauczyciele, służba zdrowia/. Ustalanie płac i ich korygowanie będzie dokonywane przez umowy zbiorowe, swobodnie wynegocjowane przez pracobiorców i pracodawców. Środki na podwyżkę płac realnych zostaną uzyskane dzięki ograniczeniu wydatków na narzucone Polsce, a nie wynikające z jej potrzeb zbrojenia, likwidacji nieekwiwalentnych świadczeń na rzecz Związku Radzieckiego i innych krajów, wstrzymaniu dotacji dla wyrównania deficytu nies efektywne prowadzonych przedsiębiorstw oraz zmniejszeniu niepotrzebnie rozbudowanej biurokracji.

9. Trzeba stworzyć warunki dla pełnego rozwoju indywidualnego rzemiosła i przywrócić mu społeczny szacunek. Spółdzielcze przedsiębiorstwa handlowe i usługowe powinny odzyskać autentyczny charakter swobodnych zrzeszeń członków, m.in. przez uwolnienie ich od kurateli państwowej oraz dostosowanie ich skali do możliwości spółdzielczego działania. Należy umożliwić i popierać nieskrępowany rozwój prywatnego handlu i usług.

10. Naczelnym zadaniem polityki społecznej musi być rzeczywiste rozwiązanie problemu mieszkaniowego w miastach i na wsi. W tym celu trzeba zwiększyć potencjał budownictwa mieszkaniowego, aby rocznie budować pół miliona mieszkań, co pozwoli w ciągu dziesięciu lat zaspokoić potrzeby. Rozwój budownictwa połączony być musi z rekonstrukcją miast i powstrzymaniem dewastacji ich zabytkowych centrów. Radykalnej poprawie ulec musi kompleksowa ochrona środowiska naturalnego - miejsca bytowania człowieka i narodu.

11. Konieczne jest dźwignięcie służby zdrowia na poziom odpowiadający potrzebom narodu. Wymaga to reformy organizacji służby zdrowia i zwiększenia nakładów tak, aby zapewnić każdemu obywatelowi należyte leczenie szpitalne, ambulatoryjne i domowe. W tym - dostarczenie wszystkich potrzebnych leków.

12. Funkcje opiekuńcze państwa muszą być uzasadnione. Wymaga to wprowadzenia płacy rodzinnej, tak aby zarobki ojca rodziny wystarczały do utrzymania żony i dzieci. Kobiety pracujące zarobkowo powinny po urodzeniu dziecka otrzymywać płatne urlopy macierzyńskie na okres potrzebny do osiągnięcia przez dziecko wieku przedszkolnego. Niezbędne jest prowadzenie przez państwo polityki pronatalistycznej, co wymaga m.in. zmian w istniejącym ustawodawstwie.

13. Konieczny wzrost opieki nad ludźmi starszymi i niezdolnymi do pracy wymaga całkowitej reformy rent i emerytur oraz wprowadzenia dla wszystkich jednolitego systemu tak w zakresie składek, jak i wypłat. Dla zapobieżenia procesowi utraty siły nabywczej rent i emerytur - należy automatycznie korygować ich wysokość wraz ze zmianą kosztów utrzymania.

14. Konieczne jest natychmiastowe przeciwdziałanie rozwojowi plag i schorzeń społecznych. Przede wszystkim należy w sposób zdecydowany, stosując różnicowane środki społeczne, ekonomiczne, wychowawcze i prawne, przystąpić do zwalczania pijactwa.

V. Historyczna alternatywa

Zgłaszając kandydatów na posłów do Sejmu PRL i ogłaszając swój program wyborczy - Konfederacja Polski Niepodległej zdaje sobie doskonale sprawę z tego, że nie nadszedł jeszcze czas, w którym społeczeństwo polskie mogłoby swobodnie wypowiedzieć się w wolnych wyborach, i nie nadszedł jeszcze czas zwycięstwa wyborczego partii niepodległościowej.

Cel naszych działań obecnych jest ograniczony.

Przystępujemy do kampanii wyborczej, bo chcemy wykazać społeczeństwu polskiemu i opinii światowej, że po dziesięcioleciach monopolistycznego władztwa komunistycznego nad Polską pojawiła się historyczna alternatywa. Tą alternatywą wobec rządów PZPR są rodzące się siły niepodległościowe, a wśród nich zorganizowana jest partia polityczna - Konfederacja Polski Niepodległej.

Ponad trzydzieści lat temu, w wyborach ze stycznia 1947, komunistycznej władzy i radzieckiej dominacji usiłowało się przeciwstawić Polskie Stronnictwo Ludowe. Mimo przytłaczającego poparcia społeczeństwa, PSL zostało fizycznie rozbite, naród zastraszonego terrorem UB i NKWD, a wyniki wyborów sfałszowane. Od tamtego czasu żadne jawne ugrupowanie polityczne w kraju nie wysunęło politycznego programu alternatywnego wobec programu PZPR. Co najwyżej krytykowano najbardziej jaskrawo przejawy antynarodowej polityki PZPR, domagano się sprawiedliwości dla niewinnie prześladowanych i postulowano reformy wewnętrzne PKL, nie naruszając istoty rzeczy - monopolu władzy PZPR i uzależnienia Polski od ZSRR.

Dopiero wraz z powstaniem pluralistycznej opozycji demokratycznej i niepodległościowej oraz utworzeniem Konfederacji Polski Niepodległej, pierwszej od ponad trzydziestu lat jawnie działającej w kraju, niepodległościowej partii politycznej, pojawiła się znów przed narodem polskim alternatywa: albo wykonać program PZPR ograniczania praw obywatelskich, katastrofy politycznej i gospodarczej oraz rosnącego uzależnienia od ZSRR - albo zrealizować program odzyskania niepodległości i budowy demokratycznej, pluralistycznej i sprawiedliwej Trzeciej Rzeczypospolitej.

Jest to alternatywa polityczna, zarysowana niezależnie od tego, że przeciwstawne programy głoszą ugrupowania o nieporównywalnej sile materialnej. Wobec potężnej PZPR dysponującej prawie wszystkim - KPN jest mikroświat, której brakuje prawie wszystkiego. Ale o ślusznosci programu nie decyduje siła, która za nim stoi. Ponadto stan dzisiejszy nie jest wieczny, jutro będzie inny. Wreszcie - decyduje nie tylko siła materialna. Pod względem moralnym i politycznym przewaga jest po stronie formacji niepodległościowej. Uznała to milcząco PZPR, niezdolna do podjęcia publicznej dyskusji politycznej z KPN, broniąca się jedynie środkami administracyjnymi i policyjnymi.

PZPR czyni wszystko, aby historyczna alternatywa: Polski wolnej i niepodległej - albo zniewolonej przez narzuconą władzę - nie mogła być rozstrzygnięta w wolnych wyborach. Ale wystarczy ujawnić alternatywę, aby wybór zaczął być dokonywany, najpierw przez nielicznych, a prędkiej czy później przez każdego Polaka. Wpierw będzie to wybór w ludzkich sumieniach, potem dopiero w ludzkich działaniach - bo po tylu dziesięcioleciach klęsk narodowych i poczucia bezsilności, trudno przejść od powszechnej bierności do odważnego czynu. Ale taki wybór nastąpi.

Wszyscy w Polsce wiedzą, po której stronie opowie się wówczas przytłaczająca większość narodu.

Konfederacja Polski Niepodległej zwraca się do każdego, kto nie zatracił poczucia godności i miłości Ojczyzny, wzywa:

Zbudź się Polsko, skrusz kajdany.

warszawa, luty 1980 roku

R A D A P O L I T Y C Z N A
KONFEDERACJI POLSKI NIEPODLEGŁEJ

"Prawa ścigające za przekonania nie jest prawem państwa dla obywateli, lecz prawem jednej strony przeciw drugiej. Państwo moralne wychodzi z założenia, że jego członkowie kierują się państwowym sposobem myślenia nawet jeśli są w opozycji wobec jakiegoś organu państwa, jeżeli są w opozycji wobec rządu. Ale w społeczeństwie, w którym jeden organ mieni się jedynym, wyłącznym posiadaczem rozumu państwowego i moralności państwowej, rząd który zajmuje pozycję zasadniczo przeciwstawną narodowi i dlatego uważa swój antypaństwowy sposób myślenia za powszechny, normalny sposób myślenia - nieczyste sumienie rządzącej koterii wynajduje prawa przeciw tendencji, prawa zemsty, prawa przeciw sposobowi myślenia, w rzeczywistości właściwy jest tylko członkom rządu. Prawa wymierzone przeciw przekonaniom oparte są na braku przekonania, na niemoralnym, przyziemnym poglądzie o państwie"

Karol Marks

Już bardzo dawno temu
Poznano słowo NIE
Już bardzo dawno temu
byli szukający i poszukiwani
znajdowano też rozbite czaszki
człowieka
wymyślono kraty i drzwi zamykane
od zewnątrz
oraz chlubne zapisy praw
do omijania
byli straszący i straszeni
poddani i ich król
który umiał wykorzystać sznur
zawieszony na gałęzi
Już bardzo dawno temu
byli niepokorni
którzy zostawali świętymi
w naszej pamięci
Już bardzo dawno temu
Poznano słowo NADZIEJA

J. Siemiontkowski

U C H W A Ł A

Krajowa Komisja Porozumiewawcza powołuje Komitet Obrony Więzionych za Przekonania. W jego skład wejdą działacze NSZZ "Solidarność", oraz zaproszeni przez NSZZ "Solidarność" wybitni przedstawiciele polskiej kultury, nauki i sztuki. Decyzja o powołaniu Komitetu Obrony Więzionych za Przekonania jest następstwem nie respektowania przez władze 4 punktu Porozumienia Gdańskiego, który mówi między innymi o zaniechaniu represji za wyznawane i głoszone publicznie poglądy polityczne.

Szczególnie jaskrawym przejawem łamania Porozumienia Gdańskiego jest przetrzymywanie w więzieniu 4 niezależnych działaczy: Leszka Moczulskiego - od 23.09.80 r., Wojciecha Ziemińskiego - od 11.11.80 r. oraz Zygmunta Goławskiego i Tadeusza Stańskiego - od 12.11.1980 r.

Nie jest naszym zamiarem dokonywanie oceny politycznych poglądów wymienionych osób. Nie chcemy również ingerować w uprawienia Prokuratury.

Jesteśmy jednak przekonani, że jest rzeczą niedopuszczalną więzienie ludzi za wyznawane przez nich poglądy. Nie można zaakceptować więzienia jako metody prowadzenia z nimi walki politycznej.

Uważamy, że uwolnienie więźniów politycznych i zaniechanie represji za przekonania jest niezbędnym warunkiem przywrócenia klimatu zaufania pomiędzy władzą a społeczeństwem. Będzie służyć pogłębianiu procesu odnowy i demokracji.

Krajowa Komisja Porozumiewawcza delegowała do Komitetu Obrony Więzionych za Przekonania następujących członków:

- Bogusław Sliwa - Kalisz
- Bogusław Bardon - Opole
- Lech Wałęsa - Gdańsk
- Ryszard Kalinowski - Elbląg
- Andrzej Rozpłochowski - Katowice
- Longin Osiński - Siemianowice
- Adam Niezgoda - Zielona Góra
- Kazimierz Switoń - Katowice

Krajowa Komisja Porozumiewawcza zaprosi do Komitetu Obrony Więzionych za Przekonania wybitne osobistości reprezentujące polską kulturę.

Gdańsk, dnia 10.XII.1980 r.

Krajowa Komisja Porozumiewawcza

"CHCĘMY BYĆ WOLNI" - biuletyn Regionalnego Komitetu Obrony Więzionych za Przekonania w Bydgoszczy.

Numer przygotowali: dr Andrzej Piotrowicz, Sławomir Wittkowitz

Adres redakcji: Bydgoszcz 85-068, ul. Marchlewskiego 5